

Sygnatura akt II C 167/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. U.

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko P. Ł. i I. Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 27.984,53 zł (dwadzieścia siedem tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 3969,46 zł (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 167/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 4 października 2017 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie solidarnie od P. Ł. i I. Ł. kwoty 27.984,53 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła również o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 350 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wytoczone powództwo wskazano, iż wiarygodność dochodzona przez powódkę wynika z braku zapłaty przez pozwanych należności z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 21 stycznia 2013 roku. Z uwagi na brak terminowego regulowania rat zadłużenie postawione zostało w stan natychmiastowej wymagalności z dniem 30 maja 2017 roku. Wskazano, że na kwotę objętą pozwem składa się niespłacony kapitał w kwocie 26.078,40 zł, odsetki umowne w kwocie 747,80 zł i odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.158,33 zł.

(pозew k. 2-3, pełnomocnictwo k. 13, odpis KRS k. 15-23v)

W dniu 3 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 4)

Pozwani wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powódki kosztami procesu według norm przepisanych. W sprzeciwie podnieśli, że w ich przekonaniu strony pozostają na drodze rokowań co do spłaty, dlatego wytoczenie powództwa jest przedwczesne.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 4v-5)

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanych, przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 9v)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik strony powodowej podtrzymał żądanie pozwu w całości. Wniósł także o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(odpowiedź na sprzeciw k. 39-40)

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2013 roku P. Ł. i I. Ł. zawarli z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr: (...). Zgodnie z umową powódka udzieliła pozwany pożyczki w kwocie 99.775,78 zł. Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy, kwota zobowiązania miała zostać spłacona w 60 równych miesięcznych ratach, płatnych do 25 dnia każdego miesiąca na warunkach określonych w umowie. Oprocentowanie pożyczki było liczone według stopy stałej i na dzień zawarcia umowy wynosiło 14,99% w stosunku rocznym. W myśl § 3 ust. 2 umowy, zadłużeniem przeterminowanym są wszelkie należności wynikające z zaciągniętej pożyczki niespłacone w terminie w wysokości określonej w umowie. Zgodnie zaś z ust. 5 § 3 umowy, oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i na dzień zawarcia umowy wynosiło 22% w stosunku rocznym. Zgodnie z § 9 ust. 2 pkt 1 umowy, bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku wystąpienia rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu udzielania pożyczek dla osób fizycznych przez pożyczkobiorcę. Jeżeli pożyczkobiorca zalega ze spłatą dwóch kolejnych rat pożyczki, bank pisemnie wzywa pożyczkobiorcę do zapłaty. Gdy należności nie zostaną uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty, bank ma prawo wypowiedzieć umowę (§ 9 ust. 3). Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane (ust. 4).

(umowa pożyczki k. 24-27)

Pozwani P. Ł. i I. Ł. nie spłacali regularnie rat pożyczki. Pismami z dnia 7 kwietnia 2017 roku, doręczonymi w dniu 10 kwietnia 2017 roku, powódka wezwała pozwanych do spłaty zaległości w kwocie 8.818,09 zł, w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma. Jednocześnie wskazano, iż w przypadku nie wykorzystania przysługujących pozwany uprawnień wskazanych w art. 75 Prawo bankowe, (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypowiada umowę o pożyczkę nr: (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma.

(wypowiedzenia wraz z dowodami doręczenia k. 28-32v)

Na dzień 4 października 2017 roku zaległość pozwanych wobec powódki z tytułu umowy pożyczki z dnia 21 stycznia 2013 roku wynosiła 27.984,53 złotych, na którą składała się kwota 26.078,40 zł niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 747,80 złotych odsetek umownych, oraz kwota 1.158,33 złotych odsetek umownych za opóźnienie.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 33, umowa pożyczki k. 24-27, wypowiedzenia wraz z dowodami doręczenia k. 28-32v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowały strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną było zawarcie przez strony w dniu 21 stycznia 2013 roku umowy pożyczki gotówkowej nr: (...).

Ogólne uregulowanie umowy pożyczki zawiera art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Natomiast za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – Dz.U. z 2018 r poz. 993).

Istotą umowy pożyczki jest zatem zgodnie z powyższym przepisem, obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę przeniesionej na jego własność określonej ilości pieniędzy. Określony wolą stron stosunek zobowiązaniowy rodzi odpowiedzialność pozwanego za niewykonanie istniejącego zobowiązania. Powódka udowodniła istnienie i ważność tego stosunku oraz jego treść. Natomiast pozwani nie kwestionowali w sprzeciwie wysokości żądanej kwoty, faktu zawarcia umowy pożyczki, nie kwestionowali także faktu istnienia zadłużenia i nie wywiązania się przez nich ze zobowiązania zaciągniętego umową, uprawniając tym samym pożyczkodawcę (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do wypowiedzenia umowy i żądania zwrotu kwoty pożyczki. Należy również wspomnieć, iż z załączonych dokumentów wynika, że powódka prawidłowo określiła żądanie. Zawarta w dniu 21 stycznia 2013 roku umowa pożyczki została rozwiązana przez pożyczkodawcę w związku z nieterminowymi płatnościami. Pozwani nie kwestionowali przy tym wysokości kwoty żądanej przez powódkę i sposobu jej wyliczenia, w tym należności głównej oraz odsetek. Nie wskazali na takie okoliczności, które mogłyby choćby poddać w wątpliwość przedstawioną przez powódkę kalkulację zadłużenia. Podnoszona przez pozwanych okoliczność (choć niewykazana) trwających między stronami rokowań nie miała wpływu na zasadność żądania pozwu. Pozwani przy tym nie wykazali, aby skorzystali skutecznie z uprawnienia do złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia o którym mowa w art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe – t.j. Dz.U. z 2017r poz. 1876. Przedstawione przez powódkę rozliczenie wskazuje wysokość zadłużenia obejmującą należność główną w wysokości 26.078,40 zł i naliczone odsetki umowne w kwocie 747,80 zł. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy pożyczki. Nadto pozwani zobowiązali się zapłacić odsetki od nieterminowych płatności według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 22% w stosunku rocznym. Żądanie dotyczy odsetek naliczonych przez stronę powodową do dnia wniesienia pozwu. Jak wynika z dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń kwota odsetek za opóźnienie naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału wynosiła na dzień 4 października 2017 roku 1.158,33 złotych.

Kodeks cywilny dopuszcza zastrzeżenie odsetek umownych. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c. (obowiązującego w dacie zawarcia umowy stron), jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W przedmiotowej sprawie z treści umowy wynika możliwość naliczenia odsetek umownych dla należności przeterminowanych. Wysokość odsetek umownych, stosownie do § 2¹ art. 359 k.c. (obowiązującego w dacie zawarcia umowy stron) nie może jednak w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Natomiast możliwość naliczania dalszych odsetek za opóźnienie, liczonych od zaległych odsetek, powstaje z chwilą wytoczenia powództwa o te odsetki – reguluje to art. 482 § 1 kc.

W świetle powyższego uznać należało, że brak było podstaw aby kwestionować odpowiedzialność pozwanych w niniejszej sprawie, strona powodowa wykazała dochodzone roszczenie w zakresie kwoty objętej pozwem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd o kosztach postępowania należnych powódce orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z powyższym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną od pozwanych na rzecz powódki złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 350 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata za notarialne poświadczenia odpisu pełnomocnictwa w wysokości 2,46 i wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 3.600 zł. W związku z powyższym należało zasądzić od P. Ł. i I. Ł. solidarnie na rzecz powódki łączną kwotę 3.969,46 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika powódki Sąd orzekał w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” (tekst jedn. Dz.U. z 2016 poz. 1827).